

Entrevista Josep Maria Pou Director artístic del Teatre Romea. Amb més de 50 anys de trajectòria com a actor, planteja reduir la seva presència als escenaris

“El Romea ha de tornar a ser internacional”

J. Bordes
BARCELONA

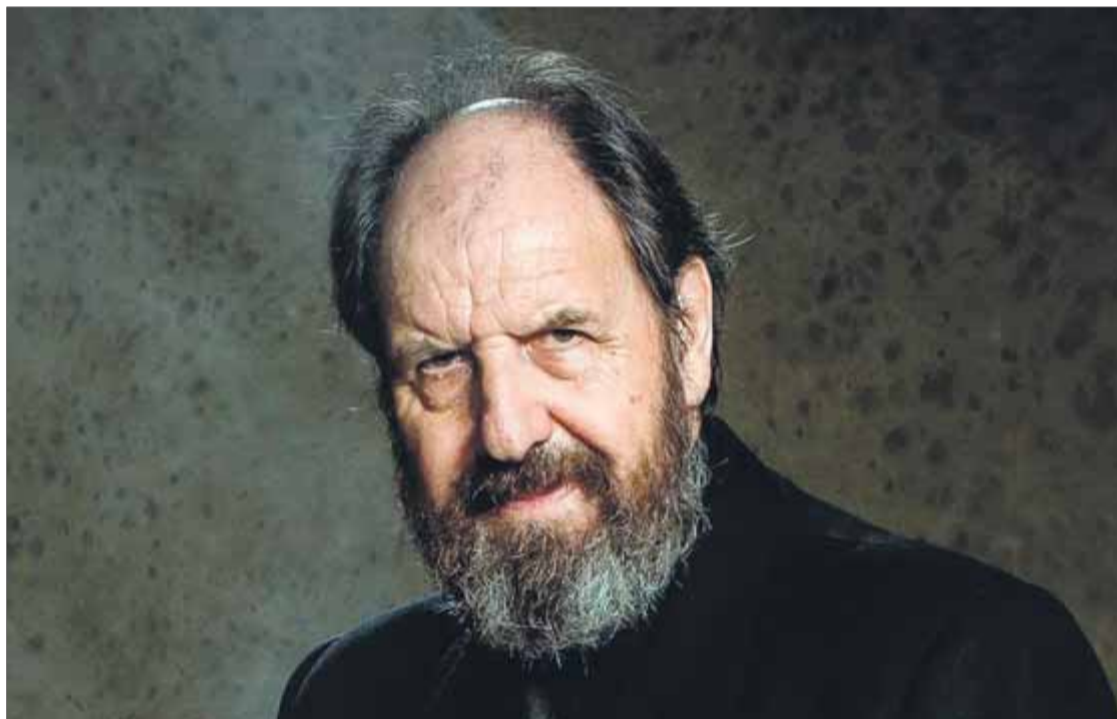
Josep Maria Pou contesta l'entrevista telefònica, el mateix dia que arrenquen quatre setmanes de *Moby Dick* al Teatro La Latina, a Madrid. “Està tot ple”, diu satisfet de la bona resposta del públic. En va elaborar la programació els primers dos anys i mig de la gestió de Focus. Posteriorment, se'n va desmarcar i ha mantingut, fins abans d'ahir, el càrrec de director artístic del Goya. Ara assumeix la direcció artística del Romea, un teatre privat que es fa amb una finalitat de teatre públic.

Assumeix la direcció del Teatre Romea. També la de la Fundació Romea?

No, històricament sempre han estat dues direccions que han anat separades. Sí que és cert que en les dues últimes temporades Carles Canut, que ja era director de feia anys de la Fundació Romea, també va assumir la direcció artística.

Salta del Goya al Romea. Hem d'entendre que traslladarà una idea d'un teatre a un altre?

No. Cada teatre té la seva personalitat. Les particularitats han de ser diferents. Quan vaig agafar el Goya, arrencàvem de zero, després de la reforma. Se li

Josep Maria Pou, nou director artístic del Romea ■ FOCUS

havia de trobar un públic i fidelitzar-lo. Ho vam fer amb teatre de repertori i textos nous. Volíem, i crec que ho hem aconseguit en aquesta dècada de feina, atraure un públic interessat en el teatre comercial, en el sentit més digne de la paraula... Avui, al Goya sap què hi pot trobar, i té un espai dins de l'oferta de Barcelona.

I el Romea?

El Romea té una particularitat fortíssima. Per sort i, una mica

també, per desgràcia. Se sap que és un teatre de prestigi respecte al context català, espanyol i europeu. És el millor teatre publicoprivat d'Europa. Ara es tracta de mantenir i millorar aquesta imatge.

I com ho pretén fer?

La meua voluntat és fer una primera temporada molt potent. Per marcar molt els principis d'una nova etapa. Espero tenir uns títols, uns directors i uns repartiments que siguin de pes.

El Romea ha de tornar al circuit internacional. Calixto Bieito va obrir el camí i, ara que estem sortint de la crisi, s'ha de recuperar.

Amb coproduccions?

El Romea ha de tenir molta relació amb tots els centres de producció, tant els catalans com els estatals i els europeus. Ara els temps demanen això: compartir les produccions entre diferents equipaments. També m'agradaria guanyar un

segment de públic jove.

Julio Manrique va atreure els joves, com a director artístic, amb propostes 'off' Romea...

És cert que el Romea té una pàtina d'antigor, i vull demostrar als més joves que el teatre de repertori de fa 50 o 100 anys no necessàriament ha de ser caduc si l'agafen nous creadors. També hi ha un sector de públic del Romea molt tradicional que es va escandalitzar amb algunes propostes contemporànies. Caldria convèncer-lo que no tots els nous llenguatges han de ser rebutjables... S'ha d'anar a la càrrega de nou públic amb una programació digna d'aquest teatre tan particular.

Mantindrà les invitacions a la productora Pentación?

És cert que Focus té una relació especial amb aquesta productora, amb la qual comparteix el Teatro La Latina. Tenen un intercanvi habitual: Focus estrena a La Latina i Pentación ho pot fer al Goya o al Romea. És un pacte preferent, però no exclusiu. Tenir cabuda o no al Romea no dependrà de quina empresa ho presenti, sinó del nivell de cada producció.

Seguirà de director d'escena i actor al Romea?

Cada producció que explota té uns dos anys de vida. La meua intenció és seguir actuant, però sense la força d'ara. M'agradaria administrar millor el temps.

Quina direcció podria tenir, ara, el Teatre Goya?

De moment, soc responsable de la programació del Goya fins a l'estiu. Ara el Goya té una personalitat i un públic. Potser, com va passar amb La Latina de Madrid, es podria portar des del departament de continguts de Focus. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Corprenedors silencis

La dansa de la venjança

Autor: Jordi Casanovas
Direcció: Pere Riera
Intèrprets: L. Marull i P. Derqui
Dilluns, 11 de febrer (fins al 17 de març) a la Villarroel. Barcelona

En una obra de gran intensitat, el que marca la profunditat de l'abisme són els silencis. Per això, en aquest

drama psicològic que va escriure Jordi Casanovas el 2015 (quan encara la violència contra les dones no era titular als mitjans, tot i que sí que era ben latent a les llars), la duresa dels dos personatges necessita una il·luminació i un espai sonor que encapçalin l'espectador en aquella saleta de família de

classe mitjana infeliç. L'obra és directa com un cop de puny. Pere Riera tensa les interpretacions de Laia Marull i Pablo Derqui, que evocuen uns personatges complexos. Mitifiquen el passat d'un cap de setmana a Cadaqués i, en canvi, protegeixen el seu fill de l'exparella amb les ungles. La relació, fallida, està

carregada de mentides i ferides obertes. Algunes es descobreixen durant el muntatge. Moltes d'altres, probablement, queden latents. El treball de Marull i Derqui ha de ser d'orfebria, perquè el seu naturalisme en una situació de gran estrès cal dosificar-la molt. Encara més, quan les seves accions estan acompanya-

des d'uns sons que reforcen la tensió, com si fos un film d'intriga. I una llum que va enfosquint i carregant d'ombres els dos personatges. L'obra fa el mateix nus a l'estómac de *Paraules encadenades* (de Jordi Galceran, 2017). Ara la relació és estrictament de parella i Casanovas sembla respirar el Berg-

mann més amarg com *Escenes d'un matrimoni/Sarabanda* (TNC, 2010). La darrera escena, la que tot hom imaginava però confia no veure, és d'una duresa visceral. Casanovas, fa un darrer cop de canell per ensenyar que tot tenia un darrer engany, el més cruel. És la manipulació final. ■